

[Boligministeren.]

ligt; en aftrapning ville være en rimelig løsning, men dette kræver en ændring i boligloven. Imidlertid forudsætter loven, at disse grænser med mellemrum kan justeres med udgangspunkt i lønudviklingen; dette kræver finansudvalgets tilslutning. En tilsvarende justering finder jo også sted for sygekassegrænsens vedkommende, og det er i øvrigt således, at grænsen for de her omtalte rettigheder inden for boligbyggeriet efter det forslag, der er fremsat, for en familie med 2 børn ligger lavere end den sidst justerede sygekassegrænse for hovedstaden og købstæderne. Ud over dette, at jeg må anse en justering for rimelig, har det også været af betydning for forslaget fremsættelse, at i øvrigt naturlige opflytninger til lejligheder, der passer bedre til familien, og ombygninger i det hele taget inden for det sociale byggeri er blevet næsten umuliggjort ved de hidtidige grænser. Jeg håber derfor stadig på at få tilslutning til forslaget i finansudvalget.

De fleste af ordførerne har beskæftiget sig en del med de mere langsigtede boligproblemer og omtalt forårets firkantede forlig på dette felt. Jeg opfattede bemærkningerne herom sådan, at partierne var rede til med udgangspunkt i det grundlag, man enedes om i foråret, at nå frem til en løsning af boligspørgsmålet. Regeringen kan kun være særdeles tilfreds hermed. Det er min opfattelse, at med nedsættelsen af det parlamentariske boligudvalg og med enighed om dets opgaver nåede vi langt, og det skulle være muligt at nå en samlet løsning på dette område. Udvalget har da også allerede holdt en række møder og fortsætter dermed, og boligministeriet har stillet sekretærtilstand og anden sagkyndig medhjælp til rådighed.

Som et led i forliget indgik også, at der her i efteråret skulle foretages nye skridt mod afvikling af de eksisterende reguleringer af byggeriet. Denne del af aftalen er opfyldt, vel endda i højere grad, end man i foråret kunne forudse. Erfaringerne fra de tidligere frivivne områder gjorde det, som det ærede medlem hr. Baunsgard også understregede, ikke betænkeligt at gå et betydeligt skridt videre. Når hele landet uden for Sjælland nu er helt fri for regulering af boligbyggeriet, når parcelhusbyggeriet

overalt i landet er frit fra 1. januar, når etagebyggeri på Sjælland uden for hovedstadsamterne er frit op til 1. oktober og det storkøbenhavnske etagebyggeri er ført meget langt frem, er det udtryk for, at der er realiteter bag regeringens tilkendegivne ønsker om snarlig afvikling af byggereguleringen, og det er altså samtidig en opfyldelse af en del af det boligpolitiske forlig fra i foråret.

Reguleringernes afvikling er desuden et vigtigt bidrag til, at konkurrencen i byggesektoren kan komme til at slå fuldt igennem og medføre billigførelse af byggeriet. Jeg ser meget gerne, at udvalgsarbejdet med en langsigtet løsning af problemerne i forbindelse med en gradvis normalisering af boligmarkedet fremmes mest muligt. Det er imidlertid klart, at der er en sammenhæng mellem denne normalisering og en lang række andre forhold, sådan som det også blev understreget i de betænkninger, der lå til grund for nedsættelsen af det parlamentariske boligudvalg.

Det er nødvendigt, hvad det ærede medlem hr. Poul Møller også var inde på, at tilgodese de sociale hensyn i forbindelse med en sådan normalisering. Dette må ske igennem en mere tidssvarende og virkningsfuld huslejetilskudsordning med særlig hensyntagen til familier med børn og lave indtægter og andre vanskeligt stillede. Her er det, mener jeg, rigtigt at tage udgangspunkt i forholdet mellem husleje og indkomst, så tilskud gives som hjælp til den del af lejen, der ligger ud over en 15-20 pct. af indkomsten. Derved sikres der disse befolkningsgrupper mulighed for at få tilfredsstillende boligforhold.

I forbindelse med normaliseringen må det i øvrigt understreges, at lejernes beskyttelse nødvendigvis må opretholdes, så længe der ikke findes en passende boligreserve, som vi må opnå gennem det øgede byggeri.

Det sociale byggeri, der har skabt et stort antal gode boliger for folk med små og jævne indkomster over hele landet, og som har løst en række boligopgaver for mindstbemidlede, folke- og invalidepensionister m. fl., må stadig have mulighed for at yde en vægtig indsats til løsning af boligproblemerne. I forbindelse med den almindelige normalisering af lejemarkedet vil det vel være rigtigt, at man søger at give